

ИНСТИТУТ ЗА МАКЕДОНСКИ ЈАЗИК

„КРСТЕ МИСИРКОВ“ – СКОПЈЕ

ISSN 0025-1089

МАКЕДОНСКИ ЈАЗИК

ГОДИНА LXV 2014

**СКОПЈЕ
2014**

Македонски јазик	ГОДИНА LXV	стр. 1–468	Скопје 2014

МАКЕДОНСКИ ЈАЗИК

излегува еднаш годишно

Редакција:

Лилјана Макаријоска (одговорен уредник)
Еленка Стоевска-Денчова (заменик одговорен уредник)
Александра Ѓуркова (секретар)
Гоце Цветановски
Фани Стефановска-Ристеска
Елена Верижникова (Русија)
Милан Михаљевиќ (Хрватска)
Вера Смоле (Словенија)
Ана Цихнерска (Полска)
Станислав Станковиќ (Србија)

Уредувачки одбор:

Кирил Конески
Коста Пеев
Трајко Стаматоски
Влогимјеж Пјанка (Полска)
Рина Усикова (Русија)
Виктор Фридман (САД)
Гизела Хавранек (Германија)

Адреса:

Институт за македонски јазик „Крсте Мисирков“ – Скопје, п. фах 434
www.imj.ukim.edu.mk

број на жиро-сметка
40100-788-1242

Финансирано од **Министерството за култура** на Република Македонија

СОДРЖИНА

ПОВОДИ

Илија Велев	
Историското проникнување на старословенскиот книжевен јазик (по повод 1150 години од Моравската мисија и стандардизацијата на старословенскиот јазик).....	7
Александра Ѓуркова	
1944–2014: За седумдесетгодишниот јубилеј и за предизвиците за македонскиот јазик.....	17
Лилјана Макаријоска	
Кон 80-годишнината од раѓањето на Георги Георгиевски.....	21
Убавка Гајдова	
На проф. Јан Соколовски (по повод 70-годишнината).....	23
Снежана Веновска-Антевска, Олгица Додевска-Михајловска	
Кон 60-годишнината од раѓањето на професор д-р Снежана Велковска, научен советник во Институтот за македонски јазик.....	29
Снежана Веновска-Антевска	
60 години од раѓањето на професор д-р Благица Петковска.....	37
Роза Тасевска	
Сеќавање на професорот Франтишек Вацлав Мареш (1922–1994)....	43

СТАТИИ

Мито Аргировски	
За некои словенизми во етимолошкиот речник на Н. П. Андриотис.....	49
Татјана Илиева	
Състояние и перспективи на съвременната палеославистична лексикографија Словообразователен речник на старославјански език.....	55
Емилија Црвенковска	
Влијанието на македонската редакција на црковнословенскиот врз хрватскоглаголската писменост.....	73
Лилјана Макаријоска	
Фонетско-правописните особености на Григоровичевиот псалтир.....	87
Мито Аргировски	
Кон етимологијата на лексемите <i>ласѿаѣарка</i> , <i>ѣуде</i> , <i>коѿе</i>	103

Васил Дрвошанов	
Кон семантиката на лексемата <i>луња</i> во македонските говори.....	107
Марјан Марковиќ	
Конкурентност на предлозите <i>на</i> и <i>врз</i> како показатели	
на просторните односи.....	119
Радмила Жугић	
Једнокоренски синоними у лексичко-семантичкој групи	
пејоратива за мушка лица у јабланичком говору.....	131
Бранимир Станковиќ	
Униформен др-модел за македонскиот и за српскиот јазик и	
за југоисточните српски говори.....	145
Љубица Станковска	
Приказ на непознати лични имиња.....	165
Мери Момировска	
Лексиката вградена во топонимите од крушевскиот регион.....	183
Александра Ѓуркова, Симона Груевска-Маџоска	
Актуелни проблеми на јазичното планирање во	
Република Македонија	191
Елени Бужаровска, Лилјана Митковска	
Семантиката на глаголот <i>се надева</i> : изразување	
емоција или став?.....	203
Симон Саздов	
За говорителот и зборуваачот или за суфиксите -тел и -ач	
во современиот македонски јазик.....	219
Александра Ѓуркова	
Реченицата на Блаже Конески од лингвостилистички аспект	231
Елизабета Бандиловска-Ралповска	
За семантичката структура на описните придавки со	
значење боја.....	245
Марија Кусевска	
Улогата на <i>ѝа</i> како адверсативен дискурсен маркер.....	253
Бојан Петревски	
Редунданцијата во именската синтагма во македонскиот јазик	265
Бобан Карапејовски	
Регионални и социјални варијации во дистрибуцијата на	
експонентите на категоријата определеност.....	273
Анастасија Л. Макарова	
Анкета для изучения модальных и темпоральных категорий	
глагола в языках БЯС.....	285
Николче Мицкоски	
Познавањето на терминологијата од областа на европската	
унија кај идните стручни преведувачи и лектори.....	303

Намита Субиото, Хотимир Тивадар	
Проблеми на стандардизацијата на говорниот македонски и на словенечкиот литературен јазик.....	321
Искра Пановска-Димкова	
Македонските еквиваленти на српскиот презент од перфективни глаголи.....	337
Јасминка Делова-Силјанова	
Фраземи со компонента врат / krk во македонскиот и во чешкиот јазик.....	349
Биљана Мирчевска-Бошева	
За преводот на фраземите	357
Даринка Маролова	
Споредбен преглед на специфичните културни феномени во германскиот и во македонскиот јазик.....	365
Светлана Јакимовска	
Морфосинтаксички особености на француските правни текстови и нивно преведување на македонски јазик.....	373

ПРИКАЗИ

Marinka Šimić	
Мери Цубалевска, Лилјана Макаријоска, <i>Лексикаџа на коментаријот кон Погодиновиот џсалџир</i> , Институт за македонски јазик „Крсте Мисирков“, Скопје 2013.....	387
Веселинка Лаброска	
Ирена Савицка, <i>Фонетскиите проблеми во ареалната лингвистика (врз основа на јазичната ситуација во југоисточна Европа)</i>	391
Гоце Цветановски	
„Општа реџорика“ од Димитар Пандев – труд што недостигаше во мозаикот на македонската лингвистичка литература.....	397
Наталија Андријевска	
<i>Григоровичев џаримејник</i> , П. Лексика, Index verborum, од Зденка Рибарова.....	401
Бисера Павлеска-Геогиевска, Лилјана Макаријоска	
Значаен прилог кон проучувањето на богословската терминологија во старословенскиот јазик.....	405
Михајло Марковиќ, Александар Какасулис	
<i>Слоесџички џаџерик</i> од Соња Новотни.....	415

Фани Стефановска-Ристеска	
<i>Македонскиот јазик како средство за комуникација и како израз на културата</i> (Зборник на трудови, Јазикот наш денешен кн. 23)	421
Снежана Веновска-Антевска	
Прилог кон заштитата на творештвото на Блаже Конески.....	427
ХРОНИКИ	
Гоце Цветановски	
Свечена академија и Меѓународна научна конференција по повод 60-годишнината од основањето на Институтот.....	435
Олгица Додевска-Михајловска	
Лексикологијата и лексикографијата – мостови меѓу јазиците	443
Марија Паунова	
Меѓународен научен собир „Кирилометодиевската традиција и македонско-руските духовни и културни врски“.....	447
Роза Тасевска	
VI чешко-македонска научна конференција.....	451
IN MEMORIAM	
„Тема“ за проф. Ружа Паноска.....	453
Здравко Стаматоски,	
IN MEMORIAM: Władysław Lubaś (5. 6. 1932–9. 1.2014).....	457

811.163.3'367.332.2
Изворен научен труд

Бојан Петревски¹

РЕДУНДАНЦИЈАТА ВО ИМЕНСКАТА СИНТАГМА ВО МАКЕДОНСКИОТ ЈАЗИК

Апстракт: Во статијата се разгледуваат семантичките, структурните и прагматичките специфичности на редунданцијата во именската синтагма во македонскиот јазик. Во таа смисла, се посочуваат примери за нејзините формални и содржински пројави и се укажува под кои услови се неутрализира. Најпосле, суштинското прашање се однесува на мотивацијата на проблемот: дали може да прибегне авторот кон елемент што го оценува како редундантен?

Клучни зборови: редунданција, именска синтагма, центар, модификатор, сема, семема, неутрализација

Воведни белешки

Општо место е дека во јазикот дејствуваат две спротивни тенденции – економичноста и еднозначноста. За разлика од првата, која налага изоставање на подразбирливото, втората упатува кон уточнување. Во широка смисла, најексплицитна последица од економичноста е елипсата, а од уточнувањето – редунданцијата. Во случаите каде што се очекува, а изостанува елипса, настапува редунданција, и обратно, според што, ако се дефинираат една преку друга, највоопштено, елипсата ќе ја добие определбата *нереализирана редунданција*, а редунданцијата – *нереализирана елипса*.

Пред да му се пристапи на проблемот како на лингвистички феномен, неодминливи се размислите за тавтологијата на Витгенштајн (2002: 62): „Меѓу можните групи на вистинитосни услови има два екстремни случаи. Во едниот случај исказот е вистинит за сите вистинитосни можности на елементарните искази. Велиме, вистинитосните можности се тавтолошки. Во другиот случај исказот е лажен за сите вистинитосни можности: вистинитосните услови се противречни. Во првиот случај исказот го нарекуваме тавтологија, во другиот случај го нарекуваме контрадикција“. Витгенштајн укажува и на неинформативноста на тавтологијата: „не знам ништо за времето ако знам дека врне или не врне“. За контрадикцијата согледува дека не е вистинита под никакви услови, а за тавтологијата – дека нема вистинитосни услови, односно дека е безусловно вистинита. Во врска со

¹ Универзитет „Св. Кирил и Методиј“ – Скопје, ptrsboban@yahoo.com.

двете забележува дека не се слики на стварноста. Ни тавтологијата ни контрадикцијата не прикажуваат никаква можна ситуација, зашто првата ги допушта сите, а втората – ниедна. Тавтологијата не е во претставувачки однос со стварноста зашто во неа условите на согласност со светот заемно се укинуваат. За разлика од контрадикцијата, која го исполнува целиот логички простор, не оставајќи ѝ ниедна точка на стварноста, тавтологијата ѝ го остава сиот, така што ни едната ни другата не ја определуваат.

Дека елаборациите на Витгенштајн² ни лингвистички не се нерелевантни, потврдуваат формулациите на тој проблем во семантичко-прагматичкиот речник на Крус (Cruise 2006: 10), кој посочува дека пропозициите што се нужно вистинити (во логичка смисла) по сила на своето значење, независно од односните факти за светот, се аналитички. Со други зборови, тие се вистинити во сите можни светови: *Ситие разведени биле во брак барем еднаш; Слепо лице има нарушен вид*. Аналитичките пропозиции што се вистинити по сила на својата логичка форма се нарекуваат *тавтологички*: *Или му е денес роденден на Пий или не му е*³, а пропозициите чија вистинитосна вредност не е условена само од нивното значење туку и од нивната релација со светот се синтетички, посочува Крус (Cruise 2006: 177) и ги илустрира со примерот *Тони Блер сака ѓуава-желе за ѓојадок*⁴. Плеоназмот, пак, (Cruise 2006: 128) го дефинира како „семантичка аномалија каде што некој аспект на значењето се чувствува како непотребно удвоен“, а како пример ја посочува конструкцијата *Го клоцнав со ногајта*, во која именската синтагма *со ногајта* е редувантна, зашто не придонесува за значењето: *со ногајта* е есенцијален дел од значењето *клоцне*. За разлика од наведената, конструкцијата *Го клоцнав со левајта нога* не е плеонастична, зашто, иако *клоцне* го инкорпорира поимот *со ногајта*, именката *нога* е неопходна за специфицирањето *со левајта*. Од друга страна, укажува дека повторувањето не доведува нужно до плеоназам, при што забележува дека конструкцијата *Тоа беше многу, многу добро* не е плеонастична, зашто второто *многу* засилува, т.е. придонесува за значењето⁵. Притоа, наведува пример и во именската синтагма: *женска акционерка*, каде што редувантноста на *женска* се должи на тоа што тоа значење е сигнализирани од суфиксот на

² Во филозофски контекст, дефинициите на тавтологијата на Витгенштајн ги разгледуваат Росе (Rosset 1997, 11) и Маркони (Marconi 1997: 42).

³ За „автоимпликативните атрибуции“ во реченицата Рикер (Ricoeur 1975: 122) го употребува терминот *тавтологичка*, а во пократките изрази (*двоножец со две нозе*) – *редуванција*.

⁴ Чапман (Chapman 2003: 72) потсетува дека разграничувањето меѓу аналитичките и синтетичките пропозиции му се должи на Кант (кој го воведува во *Критика на чистото ум*) и го објаснува терминот *аналитичка пропозиција* – таква чија вистинитост произлегува од анализа на која е подложена само таа, а не и нејзината релација со стварноста.

⁵ Кажано со централниот термин на функционалната перспектива (Firbas 1992), според Крус, редувантните елементи не донесуваат комуникациски динамизам.

именката (-ка), а низата ја дополнува со синтагмите *нова иновација* и *нелегално убиство*.

Разграничување меѓу термините *плеоназам* и *редунданција* се среќава кај Гревис и Гос (Grevisse, Goosse 2007: 26; 224), кои го дефинираат плеоназмот како намерно или ненамерно повеќекратно изразување иста информација во реченицата, при што назначуваат дека и терминот *џавџоложија* се ползува блискозначно. Од друга страна, диференцираат лексички плеоназам, каде што иста идеја е изразена од елементи чија граматичка функција е различна, и граматички, каде што елементите имаат иста граматичка функција. Вториот го разгледуваат под терминот *редунданција*, со кој, попрецизно, ги опфаќаат случаите во кои два некоординирани елемента вршат иста функција во една реченица⁶, а како пример за вообичаена редунданција (на субјектот) ја посочуваат конструкцијата *Вашиот џавџо, ќе се врати ли џој в џонеделник?*. Пристапот на Гревис и Гос е и прескриптивен. Во таа смисла, зборуваат за прифатлив плеоназам, кој го засилува изразот, при што ги посочуваат примерите *Го видов со своите сојсџвени очи* и *Ја џовџорува исџаџа работџа десет џаџи*, од една страна, и за неприфатлив, кој не го засилува изразот, при што, помеѓу другите, ги посочуваат примерите *мало џуџе* и *Излеѓува надвор*⁷, од друга.

Врз примери од македонскиот јазик, на прашањето најопфатно се осврнува Минова-Гуркова (1982), која посочува повеќе чести случаи на редунданција: удвојувањето на директниот и на индиректниот објект, на присвојното значење, на определеноста во именската синтагма, на приближната бројност, како и во релативните, допусните, временските и декларативните реченици, по што се задржува на редунданцијата со предлогот *џроџив* и со глаголите со вградена негација.

Присџаџ кон редунданцијџа во именскџа синџаџма

Од лингвистичка перспектива е релевантно дека редунданцијата се јавува во сите синтаксички структури – именската синтагма, простата и сложената реченица, како и во текстот: 1. *Консџруирани лаџи*. 2. *Лаџиџе се консџруирани* 3. *Коџа е неџџо лаџа, консџруирано е*. 4. *Тоа се лаџи*. *Консџруирани се*.

⁶ На значењето на терминот *редунданција* во теоријата на информацијата (неискористениот информациски капацитет на кодот) подробно се задржуваат Дубоа и Џакомо (Dubois, Giacomo 2012: 400).

⁷ Покрај термините *редунданција*, *плеоназам* и *џавџоложија*, Скилин и Геј (Skillin, Gay, 1974: 409) го употребуваат терминот *заобиколување*, кој се однесува на перифрастичните изрази, како *џредизвика џовреди, на денешен ден* итн.

Редунданцијата во именската синтагма, како и воопшто, пројавува семантички, структурни и прагматички специфичности.

Семантички, може да биде делумна или целосна. Првата се среќава во случаите каде што модификаторот е од хипонимиски ред во однос на центарот, а втората – во случаите каде што се семантички исторедни. На пример, делумно редундантна е именската синтагма *дрско исмејување*, каде што е во прашање импликација во една насока: секое исмејување е дрско, но не е сè што е дрско исмејување. Од друга страна, целосно редундантна е именската синтагма *задолжителна обврска*, каде што модификаторот и центарот се имплицираат еден со друг: секоја обврска е задолжителна, а сè што е задолжително е обврска (за релативизацијата на значењето в. натаму).

Структурно, редундантни можат да бидат придавските, именските и прилошките модификатори, а ако се разгледуваат како дел од именската синтагма – и релативните дел-реченици. Претходните случаи се примери за редундантни именски синтагми со придавски модификатор. Со нужни измени, може да се варираат како *исмејување со дрскост* / *обврска од задолжителна природа*, од една страна, *дрско исмеана постојатка* / *обврзно задолжителна задача*, од друга, и *исмејување што е дрско* / *обврска што е задолжителна*, од трета. Структурна пројава на редунданцијата се и случаите во кои се координираат синонимни модификатори⁸, од една страна, и хипонимиски и хиперонимиски, од друга: 1. *издржана и аргументирана расправа* / *аргументирана и издржана расправа*; *корисно и полезно дејство* / *полезно и корисно дејство*. 2. *несоодветни и навредувачки постојатки* / *навредувачки и несоодветни постојатки*; *неочекувано и шокантно откритие* / *шокантно и неочекувано откритие*.

На прагматички план, се изделува проблемот на неутрализацијата на редунданцијата, т.е. случаите во кои една формално редундантна именска синтагма е семантички нередундантна. Како пример може да послужи именската синтагма *задолжителна обврска*, во која, како што беше посочено, семемата *обврска* подразбира задолжителност, а семемата *задолжителност* – обврска. Редунданцијата се неутрализира во контрастивни контексти, каде што на односната обврска, експлицитно или имплицитно, ѝ е сопоставена таква што не е задолжителна: *За уште имам и задолжителни обврски, но некои можам и да ѝ одложам*. Станува збор за преосмислување, релативизација на значењето на именката *обврска*, која во посочениот контекст се сведува, се доближува до *именката задача*.

Најпосле, барем имплицитно, авторот секогаш ја неутрализира редунданцијата: основата, мотивацијата на таа појава е токму семантичката релативизација, преосмислувањето на елементот на кој му се припишува карактеристиката, која е редундантна само од аспект на конвенционалното

⁸ Координацијата на синоними ја изделуваат Гревис и Гос (Grevisse, Goosse 2007: 28).

значење. Според тоа, редунданцијата само условно ја оправдува својата дефиниција; за неа може да стане збор од перспектива на конвенционалните значења, но не и на зборуваачот (авторот на текстот), кој секогаш ја конципира именската синтагма (или реченицата) нередундантно. Елементот што, конвенционално, се оценува како редундантен има значење што зборуваачот го осмислува како уточнувачко, засилувачко во однос на елементот на кој му ја припишува карактеристиката. Во крајна сметка, апсурдно е зборуваачот да употреби елемент што го оценува како редундантен (кога би го оценил како таков, не би го употребил). На пример, кога ја модификува лагата како неискрена, на пример, под влијание на емоционални фактори, оценува дека таа именска синтагма не е редундантна, т.е. дека именката *лага* не е доволно изразна во поглед на семата *неискрена*⁹, па ја засилува со модификаторот; објаснувањето на мотивацијата на „редунданцијата“ во тој случај (како и воопшто) можеби е парадоксално, но авторот ја засилува (со тоа што ѝ го додава модификаторот *неискрена*) именката *лага* затоа што ја ослабува (со тоа што ја оценува како недоволно изразна).

Блиско до прашањето за редунданцијата, за која една од дефинициите може да биде и колокација меѓу два елемента што ги споделуваат сите семи што може да им бидат заеднички во односниот синтаксички контекст (на пример, како центар и модификатор), е прашањето за колокацијата меѓу елементи што имаат многу заеднички семи. Што се однесува на тоа, секоја лексема се карактеризира со потенцијални колокати, од кои едни се поверојатни од други или, инаку кажано, меѓу две лексеми има повисок или понизок степен на афинитетност, што ја условува фреквенцијата на нивната меѓусебна комбинација. Коен (Cohen 1966: 102) зборува за пертинентни предикати, својствени за семантички коректните пропозиции, и за импертинентни, карактеристични за семантички некоректните, апсурдни пропозиции, при што вторите ги илустрира, помеѓу другото, со познатиот пример на Чомски: *Безбојниите зелени идеи сѐијат бесно*. Во натамошните коментари образложува што поима под „разбирање на значењето на еден збор“: да се разбере зборот *мачка* значи да се знае, на пример, дека мачката мјаука или спие и дека не лае и не лета или дека е можна именската синтагма *црна мачка*, но не и именската синтагма *рамнокрака мачка*, според што заклучува дека може да се претпостави репертоар на можни комбинации важечки за една култура. Ако е разбирањето на јазикот познавање на целината на комбинациите, треба да се претпостави дека тој код е врежан во меморијата на секој корисник, посочува Коен, по што додава дека да се

⁹ Терминот *сема* е уотребен во смисла на структуралната семантика, т.е. во значењето што се среќава, на пример, кај Гремас (Greimas 1966), според кого во секој збор се изделуваат семи – минимални елементи на значењето, а од нивната комбинација произлегуваат комплексните значења – семемите.

зборува не значи да се конструира реченица, туку да се избере, помеѓу моделите што ги нуди меморијата, таа што се оценува како соодветна во ситуацијата.

Согледувањата на Коен се упатни во смисла на тоа дека некои колокации се толку чести што го наметнуваат прашањето во врска со причината за својата фреквенција. Станува збор за именските синтагми од типот на: *цврст сѐнав*, *искрена желба*, *жестѝока дебѝа*, *жолчна ѝолемика*, *рационално објаснување*, *силен койнеж*, *осѝра криѝика*, *замрсена ѝроѝивречносѝ*, *убедлив арѝументѝ*, *ѝреѝознаѝлив сѝил*, *ѝорлив ѝроблем*, *безмилосна одмазда* итн., кои не се редувантни, но речиси се воспримаат како такви. Јасно е, на пример, дека не е секоја дебата жестока, т.е. дека има и такви што се умерени, па дури и благи, но неоспорно е дека колокацијата *жестѝока дебѝа* е многу почеста и, надвор од контекст, поприемлива од колокациите *умерена дебѝа* и *блаѝа дебѝа*. Тоа е разбирливо, ако се има предвид дека семемите *жестѝокосѝ* и *дебѝа* имаат повеќе заеднички семи одошто семемите *умереносѝ* и *блаѝосѝ*, од една страна, и *дебѝа*, од друга; најподложни на зачестување и, со тоа, на автоматизација се колокациите меѓу чии елементи има минимален квантитет дистинктивни семи. Тие се погодни затоа што, со тоа што се состојат од елементи со висок степен на компатибилност, овозможуваат голема веројатност за непогрешност.

Заклучни белешки

Редуванцијата во именската синтагма има повеќе семантички пројави: во случаите каде што модификаторот е во *pars pro toto*-релација со центарот е делумна, а таму каде што се имплицираат еден со друг – целосна. Структурно, редувантни може да бидат придавските, именските и прилошките модификатори, а и тие што имаат форма на релативна дел-реченица. Во тој поглед, се izdelуваат и случаите во кои се координираат синонимни модификатори, од една страна, и хипонимиски и хиперонимиски, од друга. Прагматички, се издвојуваат случаите во кои редуванцијата се неутрализира експлицитно, во контрастивни контексти, а барем имплицитно, авторот секогаш ја неутрализира, што е и основата за тоа што само условно, т.е. од перспектива на конвенционалните значења, може да се нарече *редуванција*. Од друга страна, како мошне фреквентни се izdelуваат именските синтагми чии елементи не функционираат редувантно еден во однос на друг, но бидејќи споделуваат голем број семи, речиси се воспримаат како такви.

Литература

Витгенштајн, Лудвиг. 2002: *Лоѝичко-филозофски ѝпракѝаѝѝ*. Скопје: Магор.

Минова-Ѓуркова, Лилјана 1982: „За некои случаи на редунданција во македонскиот јазик“, Предавања на XV семинар за македонски јазик, литература и култура (73-83). Скопје.

Chapman, Siobhan. 2003: *Philosophy for Linguists: An introduction*. London / New York: Routledge Taylor & Francis e-Library.

Cohen, Jean. 1966: *Structure du langage poétique*. Paris: Flammarion.

Cruse, Alan. 2006: *A Glossary of Semantics and Pragmatics*. Edinburgh: Edinburgh University Press.

Dubois, Jean; Giacomo, Mathée; Guespin, Louis; Marcellesi, Christiane; Marcellesi, Jean-Baptiste; Mevel, Jean-Pierre. 2012: *Le dictionnaire de linguistique et des sciences du langage*. Paris: Larousse.

Firbas, Jan. 1992: *Functional Sentence Perspective in Written and Spoken communication*. Cambridge: Cambridge University Press.

Grevisse, Maurice; Goosse, André. 2007: *Le bon usage*. Bruxelles: De Boeck & Larcier.

Greimas, Algirdas Julien. 1966: *Sémantique structurale*. Recherche de méthode. Paris: Larousse.

Marconi, Diego. 1997: *La philosophie du langage au vingtième siècle*. Paris: Éditions de l'éclat.

Ricoeur, Paul. 1975: *La Métaphore vive*. Paris: Éditions du Seuil.

Skillin, Marjorie E.; Gay, Robert M. 1974: *Words into Type*. New Jersey: Prentice-Hall.

Rosset, Clément. 1997: *Le démon de la tautologie*. Paris: Éditions de Minuit.

Summary

The paper deals with the semantic, the structural and the pragmatic specificities of redundancy in the noun phrase in Macedonian language. In this regard, it illustrates its characteristics by examples and points out the conditions under which it is neutralized. The fundamental question concerns the motivation of the problem: does the author use an element that he considers as redundant?